



Aló no lughar do Fieiro  
e na parroquia de Arcos,  
aló pasou un suseso  
que por certo son moi raros.

Aló viv´un matrimonio  
que é medio ricachón,  
e xa tiñan cinco fillas  
e sin ter ningun varón.

Se llama este matrimonio  
Andrés Rodríguez Cambeiro,  
.... pues el seghundo  
que aún sigue solteiro.

Manuela Conde se llama  
la esposa do primeiro  
a cal lle sirve de escrava  
e a seu cuñado solteiro.

“Tas boa pucha de trasno  
(así lo han apodado)  
ghrasa, ghalíñas e ovos  
todo pasa por tus manos.”

E i-unha calamidá  
i anda cheo de morriña,  
e por culpa do Ensureiro  
anda toda i-a familia.

María, qu´así se chama,  
é das cinco a mais vella,  
e a cal sirve para todo  
e el quer casar con ela.

“Como ch´eu vexa na porta  
con un moso, miña nena,  
hei de coller un fungheiro  
e romperch´o nas canelas.”



“Ti que falas, barbarrón,  
contestoulle Manuela,  
i-este trasno desdentado  
quérelo casar con ela.”

Chámanlle “corta orellas”  
ó Manuel de Cambeiro  
“retírete para dentro  
ti non volvas ó fieiro.”

Alí formous´un freghado,  
empezou o trasn´a chorar;  
a mín xa mo parecía  
axúdalle túa nai.

“Encarnación é moi nova  
para m´eu casar con ela,  
tereí que morrer solteiro  
si non me quere a máis vella.”